

"Onze wereld is veel te zuur geworden"

De Strangers: afscheid met een lach en een traan.

't Is gedaan met De Strangers. Nog een jaar en dan is de Antwerpse volksgroep een halve eeuw oud, en dat lijkt Alex, Bob, John en Nest ruim oud genoeg. De Strangers zijn versleten. 'De broek van grootmoemoe', 'Schele Vanderlinde', 'Lot oew' eige vraa toch nooit alleen', 'Vader Grijsenbaard', 'Oh mijnen blauwe geschelpte', het zijn klassiekers, maar in deze gladde nieuwe eeuw staan de fans niet meer meters dik. Bovendien zijn De Strangers te stout voor deze tijden. Liedjes over dikke facteurs, schele pompiers en bleke Algerijnen werden vijftien jaar geleden nog met de glimlach door de beugel gehaald, vandaag zouden ze zonder twijfel stuklopen op Gelijke Kansen en Positieve Discriminatie. "Tegenwoordig wordt elk half woord met een vergrootglas bekeken, om te zien of er misschien érgens een minderheidje is dat zich erdoor gekwetst zou kunnen voelen. Wel, zo hoeft het voor ons niet meer. Een maatschappij die niet meer om zichzelf kan lachen, is een zure, dwaze maatschappij". Een terugblik – soms blij, soms bitter – op vijftig jaar Strangerschap.

Het geheime recept

John: "Ik denk dat we een van de weinige groepen zijn die het zolang hebben uitgehouden. Naast ons zijn de Rolling Stones broekventjes".

Alex: "Soloartiesten die langer op de planken staan, zijn er genoeg. Maar een soloartiest kan niet splitten, hè? Als ge kwaad zijt, zijt ge kwaad op uzelf. Nee: wij zijn al langer bijeen dan de meeste koppels, en dat is uniek".

Bob: "Waarom vallen groepen uiteen? Omdat er ruzie komt over geld? Daar hebben wij nooit last van gehad, van geld (*lacht*). Wat ook vaak gebeurt, is dat de goeie groepsleden worden weggekocht door concurrenten".

John: "Dat is evenmin aan de orde geweest. Niemand wilde ons".

Bob: "Wij zijn altijd amateurs gebleven. Soms vraag ik me af hoe we dat gedáán hebben: voltijds werken en soms dertig keer per maand gaan optreden. Zo was dat in onze topperiode. In de zomer wekenlang spelen in Blankenberge, na het concert terug naar huis, 's ochtends om acht uur naar 't bureau. 's Avonds terug naar zee. Ongelooflijk, als ik er op terugkijk".

Het misprijzen

Bob: "Wij waren pioniers. Baanbrekers. Wij waren geliefd bij het volk, maar werden verguisd door de hoge pieten van de BRT. Jarenlang hebben er daar kaartjes bij onze platen gezeten; *Niet geschikt voor uitzending*. En aan het Flageyplein hing een lijst met 'geweerde artiesten'. De Strangers stonden daar helemaal bovenaan".

Alex: "Ik was er tegen, dat we in het dialect zongen. Daar zijn stevige ruzies van gekomen. Ik vond het slecht voor ons imago. Ik wilde een échte groep. *Echt*, dat betekende toen: in het Engels zingen, of minstens in het ABN. Onze eerste vijftien singles waren in afgeborsteld Nederlands".

John: "En ze *marcheerden* zo goed! We verkochten er telkens zeker hondervijftig van".

Alex: "Ik moet toegeven: als ik nu die teksten hoor, dan krimpt mijn hart ineen. 'Tipitipitipso Calypso', 'Choucrouten Tango, Ich liebe dich', 'Suiker is o zo zoet'... Om tranen van in de ogen te krijgen. Maar wij waren zo blij dat wij plaatjes mochten maken, dat wij braaf naar de arrangeurs luisterden".

Bob: "Als we optraden, zongen we af en toe iets in het Antwerps. We merkten hoe populair die

liedjes waren. Zo is dat gegroeid".

Alex: "Op den duur moest de BRT wel mee. Een tijdlang hebben ze nog geprobeerd om De Strangers te stoppen – producers als Jos Baudewijn en Jos Ghysen hebben nog sancties gekregen omdat ze onze platen speelden – maar toen barstte de dam".

Bob: " Wij waren de eersten. Wij hebben de weg geëffend voor Willem Vermandere, Wannes Van de Velde, Katastroof, noem maar op".

De spijt

Nest: "Wij hebben veel kansen laten liggen. Als we voluit voor De Strangers waren gegaan, en komaf hadden gemaakt met dat eeuwige halve werk, dan had er veel méér ingezet".

John: "Onze platenfirma heeft op een bepaald moment geprobeerd om ons in Nederland te lanceren. Ivan Heylen had daar net een hitje gescoord met *De wilde boerendochter*, en die kerel met *'k Hem de mot in me laaif*. Dus dachten ze: de tijd is rijp voor De Strangers. Jammer genoeg hebben ze het verkeerd aangepakt. De Hollanders wisten niet waarover het ging".

Bob: "We moesten 'n keer bij Mies Bouwman komen, en die vroeg of we *'In het Antwerps gekleed zouden zijrt*. Ik weet niet wat dat is, in het Antwerps gekleed, maar ze dacht wellicht dat we één of andere folkloristische groep waren".

John: "In Groningen hebben we op 'n dag een soort auditie moeten doen voor een heleboel radio- en tv-stations. We waren barslecht voorbereid. Die Hollanders stonden daar met open mond naar *'De broek van grootmoemoe'* te luisteren. Totaal perplex (*lacht*)".

Nest: "We hadden er méér van kunnen maken. Maar dat hebben we onszelf te verwijten. We zijn zelfs gevraagd om naar Zuid-Afrika te gaan. Maar het *kwam niet uit*. We konden geen verlof krijgen. Ik ben er zeker van dat iedereen aan deze tafel daar nu verschrikkelijk veel spijt van heeft".

Bob: "Ge moogt gerust zijn".

John: "We zijn op *ons niveautje* blijven steken. Hoogtepunten, dat zijn voor ons: *'Blauwe Geschelpte'* zingen op het paleis, toen Boudewijn en Fabiola vijfentwintig jaar getrouwd waren".

Nest: "Ik heb toen ons liedjesboek aan Boudewijn overhandigd, en gezegd: *'Tegen volgende keer, sire, de teksten leren, hè'*. Dat was lachen".

Alex: "En toen we vijfendertig jaar bestonden: ons feest in Bellewaerde, dat opgenomen werd door de BRT. Dat was schoon. Chris Cockmartin was toen de producer. Goedele Liekens, die juist Miss België was geworden, moest presenteren, maar ze was zo slecht dat Cockmartin gezegd heeft; *'Gaat gij maar terug naar huis, druif'*, en in allerijl Michel Follet uit zijn bed heeft gehaald. Nu hebben ze drie kinderen samen".

John: "Cockmartin en Follet? Dat wist ik niet (*lacht*)".

De schaamte

John: "De Strangorianen, dat hadden we nooit mogen doen. Of beter: we hadden sterkere scenario's moeten eisen. Want wij waren wel het gezicht van die mislukking. En ze verwijzen er nu nog altijd naar. De Strangorianen, dat is dé referentie van een hopeloze soap".

Nest: "Nochtans is wat je vandaag op tv ziet, die Jacques Vermeire en consoorten, niet veel beter, vind ik. Als je bedenkt wat voor middelen dié ter beschikking heeft.

Alex: "Het was wel plezant om te doen, dat wel. We zijn ervoor naar Rome geweest, waar we verkleed als paters op het Sint-Pietersplein rondliepen. En de toeristen maar foto's nemen: ze dachten wellicht dat wij van een onbekende orde waren. Toen er plots een bende nonnetjes op ons afgestoven kwam, heb ik gezegd: *'Mannen, subiet vliegen wij het gevang in'*. Wij zijn ons snel weer gaan omkleden, achter een pilaar. Jammer genoeg was een van die nonnetjes ons daar komen zoeken. Dat was geen fraai moment".

John: "We hebben over de Strangorianen nog een hoop ambras gehad met Mike en Guido, omdat wij onze mond niet hielden. Het programma trok op niks, en wij zeiden dat ook als een journalist belde. *Hoehoe*. En dan hoor ik die twee nu zeggen dat ze terug programma's gaan maken, omdat anders de mensen binnekort hun tv buitensmijten. Ik ben eens curieus".

Gendarmen en facteurs

Nest: "Wij hebben met *'Bij de rijkswacht'* wellicht méér gendarmen gerecruteerd dan alle wervingscampagnes van de laatste twintig jaar bijeen".

Alex: "En dat wisten ze maar al te goed. Toen wij een gouden plaat verdiend hadden, zijn we op uitnodiging van de rijkswacht met een Puma-helikopter van Wetteren naar de luchthaven van Oostende gevlogen, waar een generaal ons onze plaat heeft overhandigd. De rode loper lag daar uit voor ons, man! Ik denk dat we in die periode in alle Vlaamse kazernes hebben opgetreden".

John: "De rijkswachters zelf vonden dat plezierig, die aandacht, maar op den duur kregen ze er toch genoeg van. Een van hen heeft me ooit gezegd: 'John, zó lollig is het ook niet als je tijdens een speractie een café binnenvalt, op zoek naar een crimineel, en de hele toog barst uit in een halfzat *'Baai de raikswacht'*".

Nest: "In die tijd kwam het allemaal zo nauw niet. Er werd meer naar het positieve gekeken. Onze single *'Dikke Lou'*, over een facteur, zijn we mogen gaan afgeven bij Paula D'Hondt, toen minister van PTT. Nu is zoiets ondenkbaar. Nu zou een of ander centrum zich onmiddellijk beginnen afvragen of dat wel kan, een liedje over dikke mensen".

Bob: "In de tijd van *'Schele Vanderlinde'* heeft het niet veel gescheeld, of we hadden een proces aan ons been. In Lier was er een zekere Verlinde, een pompier, en hij zág scheel. Zo'n toeval, dat hou je amper voor mogelijk?"

Racisten

Nest: " 't Is wat scherp gesteld, maar de laatste jaren *durven* wij bijna niks meer schrijven. 't Is zo ver gekomen, dat als wij Geert Hoste op tv bezig zien, wij tegen elkaar zeggen: 'Dat zouden wij niet meer durven, hè?' De wereld is zó politiek correct geworden"

Alex: "Ons optreden op dat feest van het Vlaams Blok, bijna tien jaar geleden, zit daar voor veel tussen. Dat zal ons blijven achtervolgen, tot we al lang uitgestrooid zijn".

Nest: "Het is compleet belachelijk. Toen Le Pen jaren geleden in Antwerpen was, werd hij gefotografeerd in café Den Engel met een bolleke Coninck in zijn handen. Die brouwerij is toen prompt uit alle OCMW's gesmeten, waar ze bier leverden. Wat een *truut*. De baas van De Coninck, die in de oorlog nog aan de zijde van de geallieerden heeft gevochten, is naar de rechter gestapt. Hij heeft gelijk gekregen".

John: "Het is allemaal *gelul*, dat in de kaart speelt van het Blok. Het heeft mij allemaal veel pijn gedaan. Het blijft in de hoofden van de mensen zitten. Dat wij vijf jaar eerder op het podium stonden tussen Turkse en Marokkaanse groepen om de krant *De Morgen* te redden, dát is iedereen vergeten. Dat is blijkaar van geen tel".

Alex: "Die benepenheid is onnozel. Op dat feest voor vijfendertig jaar Strangers hebben wij *'De ziekenkas'* en *'De bleken Algerijn'* gespeeld, en toen zaten alle grote koppen van de tv op de eerste rij te lachen en te applaudisseren".

Bob: "Nu durven wij die liedjes gewoon niet meer zingen".

John: " 't Is spijtig, maar blijkaar moogt ge *op niemand meer* zingen. Zo krijgt ge een zure maatschappij, waar iedereen met hele lange tenen rondloopt".

Nest: "Vijf jaar geleden hebben wij nog eens een nummertje gemaakt over Mobutu. *'Jungleboek'* heette het. Daar is op voorhand zoveel om te doen geweest, dat we gezegd hebben: laat maar".

John: "Het was nochtans een leuke song. (*Zingt:*) *'Waar moet nen aap van stand in een apenland naartoe?'* Ja, zég. Als dat niet meer mag. De beste jodenmoppen komen toch van de joden, nee? We kunnen toch niet altijd over ambetante schoonmoeders en zatte vaders zingen? *Ik hou van jou en blijf je trouw?* Of over seks, want dát mag dan weer wel, vandaag de dag".

Alex: "Dat begrijp ik niet. Al die decandente *bro!* op tv, daar kraait geen haan naar. Josse de Pauw die een toneelstuk met kinderen maakt, waarin vrolijk *'Klootzakken!'* wordt geroepen: *prima tip top*. Pol Goossen die het in 'Thuis' over *vossen en vogelen* heeft: doe maar. *'Effe Beffe'* op de radio: grappig, jongens! Maar een volks lied over een gastarbeider die heimwee heeft naar zijn land, dat mag niet meer".

Super goeiekoop

Nest: " Gelukkig hebben wij onze reclamespotjes nog, voor de Zetelhallen en 't Amerikaantje. Zo komen we toch af en toe nog eens op tv (*lacht*)".

Alex: "Wij doen dat voor het geld, ja. Is dat vies?"

Bob: "Voor weinig geld. Als je wist wat Katrien de Vos voor haar Bonux-reclame vangt, dan verklaar je ons gek. Wij vragen de prijs van een optreden voor zo'n spotje".

Nest: "Wij zijn volkse jongens gebleven, hè".

Alex: "Een beetje *simpel*".

Nest: "Als wij in Frankrijk of in Duitsland gewoond hadden, en even succesvol geworden waren, dan waren wij nu allemaal multimiljonairs".

Bob: "Er zijn in de hele wereld zeventien groepen die ook *Strangers* heten. Misschien moeten we die allemaal maar 'ns een proces aandoen. Dan zijn we binnen".

Nest: "Rijk worden met Vlaamse muziek, dat is zo goed als onmogelijk. Wij zijn te weinig fier. Ik was vorige week in de States. Als je daar uit het vliegtuig stapt, hoor je Sinatra. Als je terug in Zaventem komt, ook".

John: "Wat zoudt gij dan willen? *'Tineke van Heule'*"

Nest: "Er zijn genoeg goeie Vlaamse artiesten".

Alex: "Die ene daar, die eerst moet vogelen voor hij optreedt..."

John: "Jo Valling!"

Nest: "*De stoef*".

Het einde

John: "Ik ben blij dat ik er een punt kan achter zetten. Het was fijn, maar het is genoeg geweest. Wij willen niet als vier *Vaders Grijsenbaard* op het podium staan".

Nest: "Volgend jaar geven we een groot slotconcert, voor een goed doel. Ik heb voorgesteld dat we met de opbrengst vier apen sponsoren in de Antwerpse Zoo. We hebben al voor iederéén opgetreden – voor de kankerpatiëntjes en de wezen en de gehandicapten – maar nog nooit voor de apen".

Alex: " 't is geen goed idee, Nest. Na de oorlog werden de collaborateurs in de apenkooien opgesloten. Er gaan er weer een paar een diepere symboliek ontdekken. Ik vind dat we, voor dat ene laatste jaartje, onze naam moeten veranderen. Indertijd hebben we voor een Engelse naam gekozen, omdat we hoopten op een doorbraak. Toen we voluit voor het dialect gingen, vond de platenfirma het niet meer opportuun om hem te veranderen. Dat is altijd een doorn in mijn oog geweest. Elke keer als ik ons hoor aankondigen, denk ik: dit klopt niet".

Nest: "Laten we dan iets kiezen dat wél de lading dekt. *De Toogzeikers*, bijvoorbeeld".

John: "Of *De Bouletten*".

Alex: "Zolang het maar om te lachen is. Want blijktbaar is dat een aantal mensen ontgaan: dat De Strangers om te *lachen* waren".